

Ladislav Kubíček

Život podle pravdy

Ovoce světla záleží také v životě podle pravdy, říká dále sv. Pavel. Snad už nelžeme. Ale co polopravdy? Co zámlky? Ty jsou sice podle morálky přijatelné, ale jen je-li k nim vážný důvod. Naší charakteristikou musí být pravda, nikoliv zámlka. Ta musí být spíše výjimkou. Lež ovšem nepadá v úvahu nikdy. Právě pravdomluvností musíme vyrovnávat tu spoustu lží ve světě. Dnešní svět nemá vztah k pravdě. Lže se běžně, lze se bez vědomí hříchu. To už je cosi nelidského. Ještě náročnější než mluvit pravdu je podle poznání pravdy žít. Znamená to svým životem nelhat, ale vyjevovat pravdu. Nestačí hlásat radostnou zvěst jen slovy, je nutno ji hlásat i svým životem, jinak by to bylo farizejství. Nebýváme nervózní a otrávený? Jak to budu dělat, když budu unavený? Mluvím o lásce, o trpělivosti - jak vypadá můj život podle měřítek pravdy? Jsem dost přesvědčivý? V čem dělám chybu? Co mohu zlepšit?

Co se líbí Pánu

„Zkoumejte, co se líbí Pánu a nemějte žádnou účast na těch neplodných skutcích tmy,“ radí svatý Pavel Efesanům i nám. Posláním křesťana je žít život nejen podle pravdy, ale i podle Pravdy s velkým „P“, tedy život podle Krista. Zvykněme si stále klást otázku, co by teď, v této konkrétní situaci, řekl on. Jak by to řekl? Nebo by mlčel? Když si zvyknu takto uvažovat, nemohu se splést. Souvisí to s Pavlovým „nežiji už já, žije ve mně Kristus“. Které dny nebo úseky mých dnů tomu neodpovídají? Kdy ještě žiji bez Krista? Kde mi klid Kristův ještě není stálým vzorem? Co udělám pro to, abych si Krista častěji a plně uvědomoval? Jak to v dnešní době hluku a spěchu mohu vylepšit? Vím-li, co mě dovede z klidu vyvést, najdu i způsob jak tomu předcházet. Je nutno zařadit to zcela konkrétně do plánu nápravy.

Pánem i nad bacily

Ježíš v sobotu plivl na zem, udělal bláto, potřel jím slepému oči a uzdravil ho. Tehdejší farizejům na tom vadila hlavně ta sobota. Uzdravení v sobotu se v evangeliu opakuje často. Kristus tím jakoby schválně farizeje dráždí. Jistě tím něco sledoval. Farizejové se pohoršují a on je vychovává - Bůh je Pánem i nad sobotou! A nad zákony přírodními a vědeckými ne? Dnešním farizejům nevádí ta sobota, jim vadí, že plivl na zem. Nechce tím něco říct dnešnímu člověku? Nechce nám říct, že je Pánem i nad hygienou, nad bacily? Nebojí Krista Pána ta naše vědeckost, když kvůli strachu z bacilů odmítáme políbit kříž nebo ostatky? Tenhle náš extrém vědeckosti není

zřejmě v pořádku. O čistotě se v evangeliu mluví - „co Bůh prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je nečisté“. Nebojme se převzít od Krista jeho pohled na všechno kolem nás. Když nám říká „učte se ode mne“, tak to neplatí jen o otázkách teologických, ale o všem.

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?)

Richard Rohr

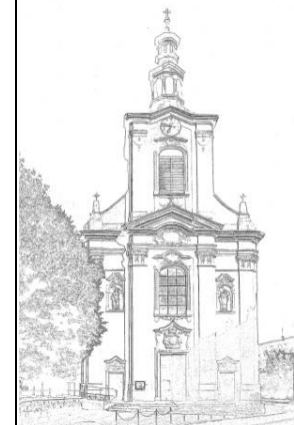
Bůh používá naše hříchy

Čekáme na to, co má přijít zítra. Devět dní, padesát dní, padesát let, pět set let jsme čekali. Je to den, na který stále čekáme, ale na který nikdy nejsme připraveni, den velkého vylití milosti, den, který všechny ostatní dny svazuje dohromady. Je to den, kdy můžeme mluvit a je nám konečně rozuměno, den, kdy můžeme nesouvisle blábolit, a lidé se nám nesmějí, kdy milovat Boha je v pořádku, aniž bychom to museli obhajovat nebo se bát, je to den, kdy víme, že všechny údy jsou odlišné, a přece se všechny radují jeden z druhého. Toto jsou Letnice, den velkého shromáždění i velkého vyslání. Čekáme na tohoto Ducha - zapomínáme jaksi, že nám před dlouhým časem už byl Duch dán - ve skutečnosti se vznášel nad chaosem, jak stojí na prvních řádcích Bible. Čekáme tak na někoho, kdo už vlastně přišel. Čekáme na vodu, která čerstvá a jiskřící již byla vlita do našeho poháru. V poušti našeho konání čekáme na svěží váněk. Čekáme na oheň, jenž nepřetržitě plane v našem nitru. A čekáme na život, který již máme. Čekáme, a přece jsme dveře zavřeli na závoru - ze strachu. Bojíme se té stránky Boha, kterou nemůžeme ovládat ani vysvětlit nebo si ji zasloužit, jež je svůdná a nemůže být svázána zákonem, změřena nebo nařízena. Budme upřímní. Nemáme rádi tuto tvář Boha vystupující před námi v podobě holubice, vody a neviditelného vánku. Děsí nás tato část Boha, jež „vane, kam chce“ a již naše teologie neumějí předpovídat ani jí zabraňovat. Podobně jako učedníci sedíme v horní místnosti, ze strachu za zavřenými dveřmi, a přece říkáme, že čekáme na svého svatého Ducha a připravujeme se na něj. Naštěstí Bůh našim malým a zbabělým cestám přivykl. Bůh ví, že se raději zabydlujeme v pohodlných jistotách než ve svobodě evangelia. A Bůh je rozhodnut toto prolomit. Duch nakonec překoná překážky, které klademe a jimiž se obklopujeme, obdaří nás dostatkem pokoje, abychom stanuli tváří v tvář „ranám na jeho rukou a v jeho boku“. Setkáváme se s pravým Ježíšem, s ranami a vším, a snad poprvé se shledáváme se svým pravým já. Tito dva jsou téměř totéž. „Pokoj vám,“ říká znovu.

(meditace pro sobotu po 7. neděli velikonoční)

Václav č. 20 (2021)

16. 5. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

7. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- **Náboženství dětí** bude ve čtvrtek od 14:00.
- **Májové pobožnosti** budou v neděli po mši sv. a ve středu v 7:30 přede mší sv.
- **Tuto neděli** slavíme **Slavnost Nanebevstoupení Páně** přeloženou ze čtvrtku 13. 5. 2021.
- Tuto neděli **mše sv. v Sulejovicích NEBUDE.**
- Zveme vás na **poutní mši sv. ke kapliče sv. Jana Nepomuckého ve Vchynicích dnes, tj. 16. 5. 2021, v 16:00.**
- **VIGILIE Ducha Sv. bude 22. 5. 21 od 19h v kostele sv. Václava v Lovosicích.**
- **Farní kavárna na faře se znovu otevře v neděli 23.5. po mši svatě.**
- **Noc kostelů bude v pátek 28. 5. 21** **podrobný program najdete na plakátech a na webových stránkách.**

David Wilkerson: Dýka a Kříž

14. Život ve službě evangelizace II

Tak tedy se dostala Gwen na východ. Všechn nábytek jsme zase vtěsnali do čtyř místností, byli jsme však neskonale šťastni. Gwen se zajímala o všechny podrobnosti nové služby. Zvláště ji zaujal můj sen o středisku.

„Měl by ses stydět, Davide!“ řekla mi jednou večer, když jsem si opět stěžoval na nedostatek finančních prostředků. „Jdeš na to obráceně. Nejdříve se snažíš sehnat peníze a pak koupit dům. Děláš-li všechno ve víře, měl bys nejprve se Střediskem začít a pak teprve shánět prostředky!“

Nejdříve se zdálo, že je to pravá ženská logika. Když jsem o tom ale přemýšlel, musel jsem si vzpomenout na různé biblické příběhy. Je to opravdu tak, že než Bůh skutečně své mocné zázraky, musí lidé vždycky sami začít – a často i zdánlivě bláznivým způsobem. Mojžíš musel nejprve vztáhnout ruku nad mořem, než se rozdělilo. Jozue musel troubit, než zdi Jericha spadly. Musím se snad opravdu dát do služby Střediska dříve, než se může dostavit zázrak.

Sešel jsem se se svým „úzkým výborem“. Je to jen honosné jméno pro skupinku šesti kazatelů a třech laiků, kteří byli tak zaujati problémy mladých, že jim darovali všechny svůj čas. Řekl jsem jim o naléhavé potřebě takového domova, kde by se členové gangů nebo oběti omamných drog setkávali s křesťanskými pracovníky. Zmínil jsem se i o přesvědčení své ženy, že bychom se měli nejprve dát do práce a pak se teprve starat o peníze. Výbor s touto myšlenkou souhlasil. Arthur Grewes, jeden z kazatelů v naší službě, prohlásil: „Musíme to považovat za pokus víry.“ Po tomto rozhodnutí pak události rychle pokračovaly. 15. prosince 1960 jsem byl ještě ve 2 hodiny ráno ponořen do modlitby a tu se mi v mysli objevila jedna brooklynská ulice, kam bychom se měli jít zeptat. Už před tím nám bylo jasné, že náš dům musí být v samém středu nejvíce ohrožené oblasti v Bedford – Stuyvesant. Dotazovali jsme se proto už ve Fultons Street. Teď mi však přišla na mysl Clinton Avenue. Vytáhl jsem rychle mapu a začal ji hledat. Byla tam, prostá černá čára na papíře. Nakreslil jsem kolem ní kruh, jako by to už byla příští adresa našeho Střediska mládeže. Druhý den jsem zavolal několika členům výboru a dohodli jsme se, že se na Clinton Avenue půjdeme podívat, je-li tam vůbec nějaký dům k dostání. Než jsem se vydal na cestu, zavolal jsem ještě pokladníkovi, abych se informoval o stavu pokladny.

„Proč?“ zeptal se Paul DiLena. - „Hmm, mysleli jsme, že bychom se mohli podívat na nějaký dům na Clinton Avenue.“ „Ohromný nápad“ odpověděl Pavel. „Máme v pokladně 125 dolarů a 73 centy.“ - „Hmmm“.

„Nermoutí tě to?“ - „Jestli náš pokus funguje, tak ne. Dáme ti vědět.“

Zdálo se, že hned první dům, který jsme viděli, nám může vyhovovat. Byla to starší stavba s tabulkou ‚na prodej‘ – i když to nebylo zvlášť povzbuzující – cena 17 000 dolarů se zdála konec konců rozumná. Nějaký starý pán nás tam provedl. Když jsme se dostali až na finanční otázku, byli jsme docela spokojeni s podmínkami, které jsme s ním dohodli. Divili jsme se, jak to všechno snadno a rychle šlo. Když jsme ale přišli druhý den znovu, začal dělat starý pán potíže. Pokračovalo to několik dní, až jsme se nakonec rozhodli poohlédnout se někde jinde.

Šli jsme se tedy podívat na další dům na Clinton Avenue, který měl rovněž oznámení ‚na prodej‘. Prozkoumal jsem hotovost. Měli jsme teď v pokladně méně než 100 dolarů. A tentokrát, místo domu za 17 000, jsme viděli realitu v hodnotě 34 000. Bývalo to kdysi soukromé sanatorium; stavba byla z mnoha hledisek pro naše Středisko ideální, kompletně zařízená lůžky, kanceláři i byty pro personál. I zde šel majitel s cenou dolů. Byl jsem už hotov podepsat, přes těch pouhých 100 dolarů v pokladně a i přes zatuchlou ústavní atmosféru, kterou toto místo mělo.

Ozval se však Dick Simmon, mladý presbyterní kazatel a člen našeho výboru: „Mám ještě klíče od jednoho domu – tamhle přes ulici. Než se rozhodneme, měli bychom se jít podívat ještě tam.“ „Kolik má stát?“ zeptal jsem se. - Dick zaváhal: „Stojí – hmmm – 65 000.“

„Báječné“, řekl jsem. „Pokaždé, když vidíme další dům, jde cena nahoru a naše hotovost dolů. Na dům za 17 000 jsme pomysleli, když jsme měli 125 dolarů. Pak to byl dům za 34 000 a hotovost činila 100. Teď to má být něco za 65 000; zdá se, že jsme museli mezitím proplatit nějaký větší účet!“

Dům za 65 000 byl zámek. Musím přiznat, že srdce ve mně poskočilo, když jsem ho uviděl. Byla to impozantní stavba z počátku tohoto století, celá z červených cihel. Vyhlížela právě tak jako Monticello. Jaký nás však očekával šok, když jsme vešli dovnitř! Nikdy jsem ještě neviděl takovou spoušť. Poslední dva roky byl dům neobydlen. Několik let předtím ho studenti nedaleké koleje užívali jako kombinace tajné noclehárny a veřejného místa. Teď tady žil na černo starý samotář. Byl to jeden z těch starců, kteří hledají své bezpečí ve sběru všelijakého braku. Naplnil kašičkou místnost tohoto domu novinami, rozbitými láhvemi, kostrami deštníků, dětských kočárků i hadry. Každé ráno vyrazil s vozíkem do okolí a dal se do sběru. Odpadky a haraburdí pak v domě pečlivě ukládal. Mám za to, že z technického hlediska to byl vlastně hlídač, ale majitelé jistě už dávno od něho přestali cokoli očekávat. Většina vodovodních trubek byla

prasklá, omítka padala ze stropu i zdí, kolem kterých se povalovalo zábradlí. Dveře byly vytrhány ze závěsů. Přesto však bylo jasné vidět, že to bylo kdysi opravdu královské sídlo. Byl tu výtah do 2. patra. Celé podkroví bylo zařízeno jako byty pro služebnictvo. Sklepy byly suché a zdravé, právě tak jako zdivo. Chodili jsme tiše kolem smutných trosek, když tu se náhle ozval Harald Bresden, náš holandský reformovaný pastor z Mount Vernon. Nahlas, skoro prorocky, řekl: „Toto je to místo. Toto je to místo, které pro nás Bůh připravil.“

Jistota jeho hlasu mi zněla v uších několik příštích dní a mám za to, že jeho výrok měl jistě něco společného s kvalitou pokusu víry, pro který jsme se rozhodli. Když Dick Simmons vracel klíče a hovořil s majiteli, řekl jim otevřeně, že cena 65 000 dolarů by odpovídala, kdyby dům byl v bezvadném stavu. Viděl ho však někdo z nich vůbec v poslední době? Majitelé šli tedy s cenou dolů. Dick mluvil dál a tak slevili ještě něco. Než přišli k okamžiku, kdy rezolutně prohlásili, že tohle byl už opravdu poslední dolar slevy, přivedl Dick původní částku na 42 000 dolarů. „Opravdu?“ zeptal jsem se ho. „Tak to je vskutku báječný obchod! Máme v pokladně stále svých 100 dolarů.“

Mám za to, že jsem se koupě tohoto domu měl snad bát víc. Čekalo tam tolik práce, že to bude trvat týdny, než budeme moci dům vůbec začít užívat. Místo tvůrčí práce Střediska budeme trávit čas opravováním staré budovy. Na druhé straně však, je-li toto místo pro nás přichystáno, kdo jsem já, abych namítal? Rozhodl jsem se tedy, že předložím celý tento problém před Pána, abych měl jistotu, že jednáme podle Jeho vůle.

„V minulosti jsi mi, Pane, pomáhal nalézt Svou vůli tak, že jsi mi dával znamení“, modlil jsem se ve svůj obvyklý čas. Vzpomínal jsem, jak mi Pán pomohl v rozhodování o přijetí fary v Philipsburgu nebo o prodeji televizoru. „Rád bych Tě požádal o dovolení, abych směl zase jednou před Tebou rozprostít své rouno.“

Druhý den jsem šel do Glad Tidings a dlouho hovořil s paní Marií Brownovou, spolufarářkou Stanleye Berga, v jeho pěkném, starém kostele. Znovu jsem s ní probral naše potřeby, důvody pro zřízení Střediska a popsal jsem dům, který jsme našli. Paní Brownová mi odpověděla: „Davide, má to všechna ‚pro‘. Kdybyste ten dům koupili, kdy budete potřebovat peníze na zálohu?“

„Do týdne“. - „Co kdybyste přišel sem k nám v neděli odpoledne, něco pověděl a pokusil se získat zájem našich lidí? Víím, že doba není příhodná: odpoledne a k tomu ještě před vánocemi. Zkusit byste to však mohl.“ ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)